

gelse af Uopfigeligheden, saa henvendte man sig til det sjællandske Jernbaneselskab og spurgte det, om det nu vilde tage denne sidste Linie, for hvilken der var bleven sat en Præmie af 4 Mars Uopfigelighed? Dertil svarede Selskabet Nei, og de Herrer ville altsaa se, at dette ikke er en Byrde, som er saa ringe, at det sjællandske Jernbaneselskab kan antages for Intet at ville gaa ind til Kjøbenhavn med sin Bane, istedetfor at anlægge en kort og lige Bane imellem Frederiksfund og Lillerød. Da Sagen stod saaledes, kom det imidlertid til Regjeringens Kundskab, at der under Forhandlingerne i Plenarbestyrelsen havde været Tale om, at hvis en Bane kunde føres ind til Frederiksberg Station, altsaa ind paa Vestbanen, vilde Forholdene sandsynligvis stille sig saaledes, at der derved vilde opnaas en saa meget forbedret Trafik, at det kunde betale sig at anlægge denne længere og dyrere Bane imellem Frederiksfund og Frederiksberg istedetfor en Bane imellem Frederiksfund og Lillerød, og Regjeringen stillede da forrige Aar et Forslag om, at man skulde knytte Præmien ogsaa til en Linie, der gik til Frederiksberg. Trede Medlemmer ville imidlertid erindre, at Jernbaneloven ikke kom til Forhandling i forrige Aar. Forslaget blev da atter optaget i Aar med den Forandring, at man henvendte sig til det sjællandske Jernbaneselskab og spurgte det, om det naar det kunde faae Banen lagt ind til Frederiksberg Station, vilde modtage en Koncession derpaa, idet Regjeringen fremdeles maatte anse det for at være af stor Vigtighed, navnlig for de imellem Nord- og Vestbanen liggende rige Egne, at de kunde faae en fylligere Betjening. Da Selskabet, som sagt, havde svaret Ja herpaa, optog man Forslaget i fuld Tillid til, at, naar Nøgtsdagen og Regjeringen i Forening ved en Lov havde lovet denne Egn at faae Betjening ved en Jernbane, saa vilde man, hvad enten en saadan Bane førtes ind ved Lillerød eller Frederiksberg eller Glostrup eller hvilket som helst andet i Nærheden af Kjøbenhavn liggende Punkt, ikke trække sig tilbage fra, hvad man engang havde besluttet. Jeg nærede ikke den mindste Tvivl om, at man kun vilde betragte dette som et Skridt, der var ligesom nødvendigt, og at man, da det ved Lov var fastslaaet, at Linien skulde munde ind ved Nordbanen, da maatte erhverve Bemyndigelse til under de samme Vilkaar at munde den ind paa Vestbanen; men at denne Linieflytning skulde kunne støde paa Vanskeligheder af den Art, at de endog kunde give Anledning til et saadant Forslag som det, der er stillet under Nr. 19, hvorved man overhovedet vilde tage den Selskabet givne Ret til en Forlængelse af sin Uopfigelighed med 4 Aar tilbage, naar det vilde gaa ind paa at lade Banen udmunde sønden for Holte, det anede jeg mindst. Jeg vilde anse det for ganske overordentligt haardt mod den vedkommende Egn, om man nu, istedetfor de gode Løfter og Udgifter, den har faaet til en

Bane omtrent lige fra Kjøbenhavn til Frederiksfund, vil henvise den til fra Frederiksfund at gaa ind paa Nordbanen ved Lillerød. Jeg maa derfor varmt anbefale det ærede Thing nu ikke at vige tilbage fra, hvad der en Gang er fset, og saaledes skuffe en Egn, der i hvert Tilfælde er saa rig og velhavende, at der er god Opfordring til at gjøre for den, hvad man kan, især da det jo ikke medfører nogen positiv Udgift for Statskassen. At Banen vistnok har nogen Betydning med Hensyn til Kjøbenhavns Forsyning, skal jeg villig indrømme; men at forsyne Kjøbenhavn med en Bane gennem Skovarealerne Nord for Byen, kan jeg derimod ikke være med til. — Forslaget under Nr. 7 er jo en Redaktionsændring. — Hvad Forslaget under Nr. 8 angaar, da kan jeg i og for sig ikke anse det for urimeligt, om Kjøbenhavns Kommune kom til at afgive til Sporet den Strækning, hvorom her er Tale, men jeg maa dog sige, at jeg ikke finder det hensynsfuldt, at man uden i nogen Retning at have forhandlet med Kjøbenhavns Kommune tager en saadan Beslutning. Det kan nemlig være sikkert nok, at forskellige Kjøbstæder omkring i Landet have maattet gjøre Tilskud til deres Havnebane, men jeg beder bemærket, at der først er blevet forhandlet med vedkommende Kjøbstæder derom; man har ikke uden videre ved en Lov sagt til dem: I betale uden videre, hvis I ville have et Havnespor. Set nu, at Kjøbenhavns Kommune sagde Nei, saa vilde jeg dog mene, at det var en overordenlig ilde anvendt Odonomi, om man vilde forhindre et Havneanlæg som det saa længe ønskede Anlæg ned til Havnegade, fordi man havde stillet en Betingelse som denne. Det Hele dreier sig jo om saa Lidt; men jeg maa sige, at dette Forslag er kommet frem paa en saa hensynsløs Maade, at jeg godt kunde tænke mig, at Kjøbenhavns Kommune sagde: Vi maa adspørges først. Jeg for mit Vedkommende maa erklære, at jeg om denne Sag har henvendt mig til Kommunen, og at jeg ikke agter at udtale mig om Sagen, før jeg har erholdt Svar fra Kjøbenhavns Kommune; thi inden man paalægger Noget en Forpligtelse, forekommer det mig dog, at simpel Hensynsfuldhed kræver, at man først spørger, hvorledes Vedkommende stiller sig til en saadan Sag. — Forslaget under Nr. 9 kan jeg ganske tiltræde; det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 11 og ligeledes om Forslaget under Nr. 12. — Hvad derimod Forslaget under Nr. 13 angaar, da ved jeg ikke, hvorfra man har den Sum af 1,600,000 Kroner til Banen gennem Dyrehaven. Jeg mener som sagt ikke, at der i de foregaaende Undersøgelser, der i denne Henseende ere foretagne paa et tidligere Tidspunkt, er Noget, som nu vil holde Stik. — Forslaget under Nr. 14 har jeg allerede omtalt ved mine Bemærkninger til Mindretallets Forslag under Nr. 4 og 5. — Hvad Forslaget under Nr. 15 til § 7 angaar, da tror jeg ikke, at det er heldigt